

Coneixeu el país

«**C**oneguem el país» era el títol d'una col·lecció de llibres de divulgació geogràfica destinada a un públic juvenil. Ara llegim l'anunci d'una sèrie d'excursions programades per una agència de viatges, sota el lema o eslògan de «Conegueu el país», que sembla talment inspirat en el títol d'aquella col·lecció desapareguda. Però coneguem el país és una frase correcta i «conegueu el país», no. La forma de la primera persona del plural de l'imperatiu del verb conèixer —del qual és qüestió en aquest cas— és realment coneguem; però la de la segona persona del plural és coneixeu: **coneixeu el país.**

Les vacil·lacions i els dubtes que es presenten en l'ús d'aquestes formes verbals —de verbs com és ara conèixer i d'altres que presenten una g irregular, com beure, seure, aprendre, tenir, treure, moure, dur, etc— són constants. Es podria formular un esquema força extens de la qüestió, però el centrarem en aquestes formes de les dues primeres persones del plural de l'imperatiu i del present de subjuntiu. En tots els casos —en verbs que ofereixen aquesta particularitat— la forma correcta de la primera persona del plural presenta aquesta g irregular: **Coneguem el país, No caiguem en els errors, Moguem-nos d'un cop, No jaguem a la palla, Duguem-ho a coll.**

Peł que fa a la segona persona del plural, la guia més segura la constitueix l'analogia amb la segona persona del singular, la forma correcta de la qual no ofereix mai cap dubte. Només cal veure els exemples comparatius següents: **Coneix el país, Coneixeu el país; Atén el meu prec, Ateneu el meu prec; Vine aviat, Veniu aviat; Treu-te-la jaqueta, Traieu-vos la jaqueta; Seu una estona, Seieu una estona; Digues el que penses, Digueu el que penseu; No et moguis d'aquí, No us mogueu d'aquí; No t'ho prenguis malament, No us ho prengueu malament.** Es, doncs, considerant els dos punts que hem exposat, que podem dir, com a frases imperatives, **Coneguem el país i Coneixeu el país sense cap vacil·lació.**

ALBERT JANE